

Maar toen Doornroosje haar peetmoeders vertelde dat ze de ware liefde had gevonden, werden ze verdrietig. ‘Omdat het je zestiende verjaardag is moeten we je nu de waarheid vertellen. In werkelijkheid ben jij prinses Aurora. Vanavond nog vindt jouw huwelijk plaats met prins Filip, in het kasteel van je vader. Jij mag die knappe vreemdeling nooit meer ontmoeten.’

Doornroosje barstte in huilen uit.

Toen de feeën Malafide eindelijk vonden, was het helaas te laat. 'Jullie, wat zijn jullie toch dom. Dachten jullie mij te verslaan? Mij, de meesteres van alle kwaad! Nou hier is dan jullie dierbare prinses! Ha, ha, ha, ha...' Malafide trok haar lange cape opzij en daar lag de mooie Aurora, in een diepe slaap. Malafide verdween in een gloed van licht. Haar vervloeking was uitgekomen. Nu kon alleen nog een ware liefdeskus Aurora redden.

De prins hoorde van het meisje dat in een glazen kist sliep.
Hij reed naar het huisje van de zeven dwergen en zij lieten hem
Sneeuwitje zien. Zachtjes gaf hij haar een kus. Langzaam gingen haar
ogen open. De betovering was verbroken.
De eerste liefdeskus had haar tot leven gewekt.

Ook al verliet Rapunzel de toren nooit, ze was altijd bezig. Ze schilderde, maakte muziek, en leerde zichzelf heel veel andere dingen, zoals breien en koken.

Ze had zelfs een huisdier, een kameleon die Pascal heette en die haar gezelschap hield. Toch was er iets waar ze heel erg naar verlangde.

